

Страх ме е от неговия гняв...

Анна сведе чело, падна ничком до земята, обля със сълзи нозете на самодържеца. Ако в този миг тя вдигнеше очи, за да види лицето на Асена, сърцето ѝ щеше да се стопи от милост. Тъй страшна бе борбата, която се рисуваше по него. Как болно докосваше тя най-мъчителните рани на душата му. Думите ѝ го изгаряха по-зле от нажежено желязо и оставяха страшни белези там, където докоснеха.

Защо му говореше тя неща, които той знаеше по-добре от нея? Нима не му стигаха грозните мори на безсънните нощи, страданията на опустошеното сърце, страшните съмнения, които го разкъсваха в жестоки мъки.

И отново пред него изникна съдбовният въпрос: цар, или човек...

Сега страдаше човекът, християнската му съвест, мъжът, който погубваше душата си и я правеше достойна за божия гняв...

Ала имаше ли той право да се грижи за спасението на душата си? Нека страдаше човекът у него, но самодържецът да бъде доволен. Бащата на хиляди люде... Да. Той беше готов да погуби себе си за вечни времена в мъките на пъкъла, само за да запази тия, които го бяха избрали за водач и му се подчиняваха като на свой повелител и закрилник...

Очите му се отправиха към Разпятието. Той полена се отстрани, отиде до молитвеника, падна пред него:

- Дай ми знак... Покажи ми правия път. Да не би заблуда да трови дните ми... Да не съм роел друма, сочен от изкушителя...

И той разрови раната си с мъчителна наслада, с доволството на мъченик, който гори на кладата. Съвестта му се извиваше като настъпена змия, стисната от железния юмрук на себеизпитанието.

Не отиде ли ти с Ватаци само да отмъстиш за обиденото си честолюбие от папата? А сега? Не отиваш ли против Ватаци, защото наранената ти гордост ще бъде удовлетворена? Защо още не можеш да